

Hồi Âm Thư Hoàng Vĩnh Thao

Bạn thủ thỉ thăm thì chuyện quê nhà đổi mới, chuyện Đà Lạt mình đợi mỗi ngày một hay hơn...Bạn tả hồ Xuân Hương lượn lờ từng con sóng. Bạn tả tiếng chuông vọng chùa Linh Sơn chiều mai, tiếng chuông nhà thờ bay trên rừng thông thành phố...Bạn nói cả giấc ngủ nhẹ như là giấc mơ. Bạn gửi mình bài thơ chứa chan tình Non Nước...

Quê nhà mình đang bước, từng bước tới tương lai, nhất định bắt kịp ai để cùng nhau sánh bước...Đường không còn lối ngược, chỉ toàn đường đi lên...cho bàn chân ai êm, cho gót hồng sen nở! Quê Hương chừ thế đó, còn gì để...xót xa? Bạn nhắc những đồi hoa, hoa dã quỳ, vàng thắm! Bạn cho mình nòng ắm cái nghĩa tình đồng bào. Mình không biết nói sao, chỉ mở lòng đón nhận!

Bạn mình không son phấn mà mãi mãi giai nhân, bạn cho mình bằng khuôn nhớ nhung từng con phố, nhớ những cành hoa đỏ nở trong mùa Thu vàng...Đất nước mình đẹp, sang, luôn luôn mình mong thế. Mình gạt những giọt lệ, cảm ơn thư bạn mình...

Mình tưởng mình lên đênh đời không còn chỗ níu, may đời còn bằng hữu để trở về chiêm bao! Mình thấy hai cây đào đêm đêm trong giấc ngủ, cứ Tết về đào nở...nhiều năm rồi vẫn Xuân, nhiều năm rồi cố nhân chờ thư hoài không thấy...

Thời gian dòng nước chảy, thời gian như mây bay, ước chi được cầm tay bạn mình...hôn mới thỏa! Em, mười bảy tuổi ạ, tại sao em lấy chồng? Mây kia, mây bèo bồng! Nước kia, từng lượn sóng...Hỏi ai để hy vọng một ngày có tin xưa...

Trần Văn Lệ